

Arrest

**nr. 109 670 van 12 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 9 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van 21 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOUSLAMA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 11 april 2011 huwde met de heer N.O.

1.2. Verzoekster diende op 11 mei 2011 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D in functie van gezinshereniging met haar echtgenoot.

1.3. Op 24 november 2011 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 21 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op

verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 4 april 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 08.03.2013 van ambtswege is afgevoerd.

Er is dus geen sprake meer van een gezinscel tussen beiden.

Aangezien betrokkene niet meer op het Belgisch grondgebied verblijft kunnen wij geen verder onderzoek voeren zoals bedoeld in artikel 42 quater, §1, laatste alinea.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij stelt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een van rechtswege schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing. De exceptie van onontvankelijkheid voor wat betreft de vordering tot schorsing is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 en artikel 8 EVRM juncto de materiële motivatieplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

De beslissing tot het beëindigen van verder verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van de gegevens uit het Rijksregister waaruit blijkt dat betrokkene sedert 08-03-2013 van ambtswege is afgevoerd.

Deze vaststelling is niet correct en strookt geenszins met de werkelijkheid.

1.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat deze verklaring werd afgelegd toen verzoeker bijzonder geëmotioneerd en boos was naar aanleiding van het vertrek van zijn echtgenote. Hij begreep haar heimwee en haar verdriet niet en vond dit bovendien bijzonder ondankbaar gezien hij steeds heeft geprobeerd ervoor te zorgen dat zij alles kreeg wat haar hart verlangde.

In die zin is de verklaring op een aantal punten dan ook ‘overdreven’ en dient zij te worden beoordeeld in het licht van de huwelijks crisis tussen partijen.

2.

Verzoekers leggen een aantal stukken voor waaruit blijkt dat zij deze huwelijks crisis hebben overwonnen en dat zij al die tijd zijn blijven samenwonen.

Tweede verzoekster was vanaf * tewerkgesteld en volgde sinds Nederlandse taallessen met het oog om inburgering.

Verzoekers laten zich bovendien sinds een half jaar psychisch begeleiden (relatietherapie) teneinde hun relationele problemen te wijten aan haar heimwee het hoofd te bieden.

Dit alles blijkt uit volgende stukken:

- inburgeringscontract afgesloten op 05-03-2012 **STUK 1**
- inschrijvingsbewijs Nederlandse taal module 1 start 03-09-2012 **STUK 2**
- certificaat module 1 dd. 10-12-2012 **STUK 3**
- inschrijvingsbewijs Nederlandse taal module 2 start 13-12-2012 **STUK 4**
- loonbrieven 2de verzoekster mei 2012 t/m januari 2013 **STUK 5**
- arbeidsovereenkomst tijdelijke duur van 21-11-2012 t/m 04-01-2013 **STUK 9**
- arbeidsovereenkomst onbepaalde duur dd. 27-03-2013 **STUK 8**
- 2 attesten Dr. G. dd. 21-03-2013 inzake de relatietherapie **STUK 6**
- Attest Dr. V dd. 22-03-2013 **STUK 10**

Verzoekers leggen eveneens een getuigschrift van woonst voor waaruit blijkt dat 2de verzoekster op het gezinsadres te 8310 BRUGGE, Driekoningenweg 35 is ingeschreven van 30-09-2011 t/m 09-03-2012 en van 04-04-2012 tot heden en verder.

3.

Uit het dossier van de dienst bevolking bij Stad Brugge blijkt dat:

- verzoekster werd ingeschreven op het adres te 8310 Brugge, Driekoningenweg 35 op 30-09-2011 **STUK 7.1**

- PV schrapping van ambtswege dd. 02-02-2012 **STUK 7.2**
 - ambtshalve schrapping op 09-03-2012 **STUK 7.3**
 - vraag tot herinschrijving dd. 02-04-2012 **STUK 7.4**
 - vraag van DVZ om een relatieverslag op te maken dd. 04-04-2012 **STUK 7.5**
 - aangifte van verblijfsverandering dd. 04-04-2012 (herinschrijving op het adres te 8310 Brugge, Driekoningenweg 35 **STUK 7.6.**
 - klacht van de heer N.O. dd. 21-01-2012 **STUK 7.7**
 - verslag van samenwoning of van gezamenlijk vestiging dd. 03-07-2012 door wijkinspecteur D.B. met vaststelling van samenwoning op 03-07-2012 **STUK 7.8**
 - verslag van samenwoning of van gezamenlijk vestiging dd.12-09-2012 door wijkinspecteur D. B., met vaststelling van samenwoning op 22-08-2012, 28-08-2012, 05-09-2012 en 12-09-2012 **STUK 7.9**
 - vraag van DVZ om een relatieverslag op te maken dd. 11-10-2012 **STUK 7.10**
 - blanco verslag van samenwoning of van gezamenlijk vestiging (!!!) **STUK 7.11**
 - nota voor de wijkagent om een verslag op te maken in aanwezigheid van beide partijen. Indien één van de partijen niet aanwezig is, dient een nieuw onaangekondigd bezoek te gebeuren **STUK 7.12**
- PV van onderzoek door de wijkagent dd. 12-10-2012 waarbij niemand kon worden aangetroffen maar waar de wijkagent wel vaststelt (hoe???) dat verzoekster niet meer woonachtig is op dit adres **STUK 7.13**

- fax aan DVZ dd. 11-12-2012 met kennisgeving aanvraag tot ambtelijke schrapping dd. 12-10-2012 + vermelding dat geen verslag van samenwoning kon worden opgemaakt **STUK 7.14**

Fax aan DVZ dd. 31-01-2013 waarbij nogmaals werd gesteld dat geen verslag van samenwoning kon worden opgemaakt alsook de vermelding "In bijlage een kopie van mijn vorig verslag dd. 11- 12-2012 en een kopie van de vraag tot ambtshalve schrapping van H., H. dd. 12-10-2012, dit intussen voor de VIERDE MAAL! **STUK 7.15**

Uit deze stukken blijkt duidelijk dat de vraag tot schrapping door de echtgenoot van verzoekster steeds impulsief gebeurde omwille van de huwelijksproblemen in het gezin. Na enkele dagen verzoenden partijen zich en zette zij hun huwelijksleven steeds verder.

De impact van een verhuis vanuit Algerije naar België is door beide echtgenoten steeds onderschat geweest. Verzoekster kende aanvankelijk de taal en de gebruiken niet. Ook de verschillen in eten, klimaat en omgang met de mensen makten haar aanvankelijk somber en depressief. Zij voelde zich eenzaam zonder haar familie en vrienden. Zij was immers gewoon om met heel de familie onder 1 dak te wonen.

Aldus kan niet op basis van 1 vaststelling worden beslist dat er geen sprake meer is van samenwoning.

Na het herhaaldelijk vaststellen dat er wel degelijk samenwoning is op het adres (...), meer bepaald op 03-07-2012 en op 22-08-2012, 28-08-2012, 05-09-2012 en 12-09-2012 **STUKKEN 7.8 en 7.9.** komt er op 11-10-2012 opnieuw een vraag van DVZ om een relatieverslag op te maken. **STUK 7.10**

De wijkagent laat na dit te doen. Er steekt enkel een blanco verslag van samenwonen in het dossier. **STUK 7.11** Nochtans ligt er een nota voor van DVZ aan de wijkagent met de uitdrukkelijke instructies om een verslag op te maken in aanwezigheid van beide partijen. Indien één van de partijen niet aanwezig is, dient een nieuw onaangekondigd bezoek te gebeuren. **STUK 7.12**

Een dag later op 12-10-2012 maakt de wijkagent een PV op waarbij hij noteert dat verzoekster niet meer woonachtig is op dit adres. Hoe hij dit heeft vastgesteld is niet duidelijk. Feit is alleszins dat hij de betreffende woning niet heeft betreden! De vaststelling gebeurde op een ogenblik dat beide echtgenoten niet aanwezig waren in de woning!

Opnieuw tegen de uitdrukkelijke instructies van DVZ in werden geen uitnodiging verstuurd om partijen te horen, noch werden er bijkomende onaangekondigde bezoeken verricht.

Desondanks wordt de schrapping dan toch doorgevoerd, hetzij 5 maanden na de gecontesteerde vaststelling.

Het weze duidelijk dat een dergelijke beslissing, gebaseerd op 1 gecontesteerde vaststelling niet beantwoordt aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde de materiële motivatieplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

4.

Tenslotte beroepen verzoekster en haar partner/echtgenoot de heer N.O. zich - inzonder in hun verweer tegen het evenzoveel uitgevaardigde bevel om het grondgebied te verlaten - zich op de bescherming van het privé en gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

In het licht van de STUKKEN * kan in casu bezwaarlijk worden betwist dat verzoekster en haar partner/echtgenoot N.O. een gezins- of familieleven onderhouden, zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Art. 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient het Hof te onderzoeken of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De bestreden weigeringsbeslissing vormt een inbreuk op artikel 8 EVRM aangezien geen enkele reden “in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn of de bescherming van de openbare orde, gezondheid of goede zeden” aanwezig is om deze (disproportionele) aantasting van het beschermd gezinsleven te rechtvaardigen.

“Een tweede criterium , ook het meest gehanteerde, is dat van de **proportionaliteit**. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. **Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief**. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en **dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen**.

(...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de **subsidiariteit**. De overheid dient **inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'**.

(P. DE HERT, “Artikel 8. Recht op privacy”, in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)-eigen benadrukking.

De bestreden weigeringsbeslissing, mét bevel om het grondgebied te verlaten, komt in casu dan ook meest disproportioneel voor, zodat de verbreking hiervan zich opdringt.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het kader van de aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

3.3. Artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin gedurende de eerste drie jaar van het verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie zijn.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat een einde werd gesteld aan het verblijf in toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleidt of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;(...)”

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijk vestiging meer tussen de echtgenoten. Uit informatie van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 08.03.2013 van ambtswege is afgevoerd. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel tussen beiden.”

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoekster en haar echtgenoot, aangezien verzoekster op 8 maart 2013 van ambtswege is afgevoerd. De gemachtigde baseert zich hierbij op de gegevens van het rijksregister.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar uitgebreid betoog niet ontkent dat zij sinds 8 maart 2013 van ambtswege is geschrapt. Zij betwist noch weerlegt dit feitelijk element op zich. Verzoekster voert ook niet aan dat de gemachtigde zich baseert op foutieve informatie uit het rijksregister.

Zij betwist wel de gronden waarop ze sinds 8 maart 2013 van ambtswege is afgevoerd en voert aan dat de verklaring van de echtgenoot van verzoekster ‘overdreven’ is, dat de echtgenoten hun huwelijks crisis overwonnen hebben en dat ze steeds zijn blijven samenwonen. Volgens verzoekster gebeurde de vraag tot schrapping door haar echtgenoot steeds impulsief en kan de gemachtigde niet op basis van één vaststelling van de wijkinspecteur beslissen dat er geen sprake meer is van samenwoning

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een aantal documenten, en voert aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken de wijkagent heeft verzocht een verslag van samenwoonst of gezamenlijke vestiging te maken in het bijzijn van beide echtgenoten, zijnde verzoekster en de heer N.O. Desondanks maakt de wijkinspecteur op 12 oktober 2012 een proces-verbaal van onderzoek voor de schrapping van ambtswege op, aangezien verzoekster volgens hem niet meer woonachtig is op het betreffende adres. Verzoekster betwist echter deze vaststelling en stelt dat niet duidelijk blijkt waarop de wijkinspecteur deze vaststelling baseert. Zij betoogt dat hij de woning niet heeft betreden en dat de vaststelling gebeurde op een ogenblik dat beide echtgenoten niet aanwezig waren in de woning. Verzoekster klaagt ook dat er een termijn van vijf maanden is tussen de door haar gecontesteerde vaststelling door de wijkinspecteur en de eigenlijke schrapping van ambtswege van 8 maart 2013.

De Raad stelt vast dat de beslissing tot ambtshalve schrapping werd genomen door het college van burgemeester en schepenen van de toenmalige hoofdverblijfplaats van verzoekster, *in casu* de stad Brugge. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de gronden voor de ambtshalve schrapping betwist alsook de werkwijze daaromtrent.

De Raad wijst erop dat de wetgever enkel de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad heeft toe gewezen.

In de mate dat verzoekster aan de Raad vraagt om zich uit te spreken over de geldigheid van de ambtshalve schrapping, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om hierover uitspraak te doen. Hij dient te dezen enkel na te gaan of de bij hem bestreden beslissing op feitelijk juiste gegevens was gesteund of niet.

Het gegeven dat eerdere woonstcontroles wel aantoonde dat de verzoekster op het opgegeven gezinsadres woonachtig was, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster op het moment van de bestreden beslissing ambtshalve geschrapt was. In haar betoog stelt verzoekster een getuigschrift van woonst voor te leggen waaruit zou blijken dat *“2de verzoekster op het gezinsadres te (...) is ingeschreven van 30-09-2011 t/m 09-03-2012 en van 04-04-2012 tot heden en verder”*, maar de Raad stelt vast dat dergelijk getuigschrift ontbreekt.

3.5. De gezamenlijke vestiging hangt niet louter af van samenwoonst, maar er dient wel een minimale relatie tussen de echtgenoten te zijn. Een minimale relatie is niet afhankelijk van het feit dat het huwelijk (nog) niet ontbonden is of nietig verklaard is. Een minimale relatie veronderstelt dat de wil van beide partners aanwezig is om verder een relatie te onderhouden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verder wordt gemotiveerd dat aangezien er geen gezamenlijk vestiging meer is tussen de echtgenoten omdat verzoekster betrokkene sedert 08 maart 2013 van ambtswege is afgevoerd, er dus geen sprake meer is van een gezinscel tussen beiden.

Verzoekster beweert dat haar echtgenoot en zijzelf hun huwelijks crisis ondertussen hebben overwonnen en legt ter staving enkele medische attesten voor die wijzen op relatietherapie, met name twee attesten van Dr. Psychiater G. dd. 21-03-2013 waarbij deze stelt dat verzoekster en haar echtgenoot sinds een half jaar in begeleiding zijn en verklaart *“sinds een half jaar is het koppel weer meer in gesprek. Hun band lijkt nu veel beter. Het koppel volgde consequente echtpaarbegeleiding”*.

3.6. De Raad dient evenwel vast te stellen dat het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk was van de gemachtigde om te oordelen dat verzoekster niet meer op het Belgische grondgebied verblijft, aangezien verzoekster ambtshalve werd geschrapt, wat niet wordt betwist.

Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de gemachtigde voorts ook niet bekend was of kon zijn met de verblijfplaats van verzoekster. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde het rijksregister heeft geconsulteerd. Mocht verzoekster een andere verblijfplaats hebben gekozen, dan was dit gebleken bij de consultatie van het rijksregister.

Dit wordt overigens bevestigd door het door verzoekster aangevoerde proces-verbaal van onderzoek voor de schrapping van ambtswege van 12 oktober 2012 dat werd opgesteld door de wijkinspecteur, waaruit het volgende blijkt: *“Ik heb vastgesteld dat betrokkene niet meer woonachtig is op dit adres. Tot op heden deed zij geen adreswijziging. Haar huidige verblijfplaats is onbekend.”*

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde bij gebrek aan een gekend verblijfplaats besluit dat geen verder onderzoek kan worden gevoerd zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt immers dat: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

Bij gebrek aan een gekende verblijfplaats kon de gemachtigde dan ook niet de werkelijke gezinssituatie van verzoekster nagaan en diende de gemachtigde voort te gaan op elementen die wel gekend waren.. De Raad stelt vast dat de gemachtigde voor de bestreden beslissing niet op de hoogte was gebracht omtrent de relatietherapie die werd en/of wordt gevolgd door verzoekster en haar echtgenoot. Uit het administratief dossier blijkt dat deze attesten pas werden overhandigd aan de gemachtigde na de bestreden beslissing, dit is op 25 maart 2013.

Voorts wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de attesten omtrent relatietherapie die verzoekster nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde attesten kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Daarenboven blijkt uit een verhoorblad van de Lokale Politie van Brugge van 1 oktober 2012, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat de echtgenoot van verzoekster verklaarde: *“Ik wil nu echt scheiden van haar, het is echt gedaan. Ik wil, gezien zij het huis heeft verlaten op 26/09/2012 dat zij ambtelijk wordt geschrapt.”* De verzoekster toont niet aan dat deze verklaring onjuist is of later herroepen werd.

Waar verzoekster beweert dat haar echtgenoot en zijzelf steeds zijn blijven samenwonen, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat op 2 februari 2012 reeds een proces-verbaal van onderzoek voor de schrapping van ambtswege werd opgesteld dat stelt dat *“haar echtgenoot verklaart dat zij het echtelijk dak verlaten heeft en terug gekeerd is naar Algerije”*, waarna verzoekster pas op 4 april 2012 opnieuw werd ingeschreven. Uit het reeds vermelde verhoorblad van 1 oktober 2012 blijkt bovendien dat de echtgenoot van verzoekster verklaart dat ze op 26 september 2012 opnieuw het huis verlaten heeft. Het betoog van verzoekster als zou ze steeds met haar echtgenoot zijn blijven samenwonen, houdt dan ook geen stand.

Het komt de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde, op basis van de ambtshalve schrapping en deze verklaringen van de echtgenoot, en bij gebrek aan elementen aangebracht door verzoekster, daaruit besluit dat *“Er is dus geen sprake meer van een gezinscel tussen beiden”*.

3.7. De gemachtigde kon dan ook op goede gronden oordelen dat er geen gezamenlijke vestiging noch een gezinscel meer is tussen de echtgenoten en beslissen om het recht op verblijf van verzoekster in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet in te trekken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht, noch van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Dit onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.8. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

3.9. Uit het hierboven gestelde blijkt dat gezien de aanwezige gegevens in het administratief dossier en bij gebrek aan gegevens die het tegendeel bewijzen, de gemachtigde niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk heeft gehandeld wanneer hij oordeelde dat er geen sprake meer is van een gezinscel tussen verzoekster en haar echtgenoot.

Bij gebrek aan een gekende verblijfplaats in België kon de gemachtigde op kennelijke redelijke wijze ook oordelen dat een onderzoek naar de socio-economische situatie van verzoekster voorts niet mogelijk was.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing op de hoogte kon of diende te zijn van een gezins- en/of privéleven in haar hoofdte.

Derhalve toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing een niet noodzakelijk en disproportionele belangenafweging heeft gemaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Dit onderdeel van het middel is niet gegrond.

Daargelaten de vraag of er heden *in casu* nog wel sprake is van een gezinsleven, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet in de weg staat van de mogelijkheid voor verzoekster om op basis van dit gezinsleven een nieuwe aanvraag in te dienen voor een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie. Indien aan alle wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging wordt voldaan, zal haar bijgevolg een verblijfsrecht wordt toegekend.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES